

Aceste sînt următoarele :

- a. , (Virgula)
- b. ; (Punt și virgulă)
- c. : (Două punte)
- d. . (Punt)

La aceste se mai adaugă două semne, cari arată tonul propozițiunei.

- e. ? (Semnul întrebării)
- f. ! (Semnul exclamării)

« » și în urmă

- g. „“ (Semnele introducerii)
- h. () — — (Parantesa)
- i. . . (Semn de suspensiune)

I. VIRGULA.

Virgula arată pauza cea mai mică în vorbire și se pune :

1. Între părțile omogene ale unei propozițiuni (sau ale unei frase), când nu sînt unite prin conjuncțiuni coordonatoare, d. e. *Ioan a scris, a citit a învățat și a socotit. Măcelarul taie boi, vițeii, vaci, iezi și miei.*

2. Înaintea și în urma propozițiunilor incidente (1), a propozițiunei, și a altor părți explicative, cari pot fi lăsate din propozițiune fără să-i strice înțelesul; d. e. a) *Timpul, care schimbă toate, schimbă și plăcerile noastre,* b) *Rareș, domnul Moldaviei,* etc.

3. Înaintea și în urma vocativului, când acesta este între părțile unei propozițiuni, d. e. *Știu, Domnul meu, că aceasta nu-ți place.*

(1) Orî-ce propozițiune se numește incidentă, când se află între subiectul și predicatul unei alte propozițiuni.